

Posudek magisterské diplomové práce
Posudek - Závěrečná práce - CZV

Student: Jitka POKORNÁ

Obor: ČJ - AJ

Název práce v českém jazyce: Užití autobiografických motivů v dílech Edgara Dutky, Elišky Vlasákové a Antonína Bajaji

Název práce v anglickém jazyce: Use of Autobiographical Motifs in Works of Edgar Dutka, Eliška Vlasáková and Antonín Bajaja

Vedoucí práce: prof. PhDr. Pavel Janoušek, CSc.

Oponent práce: doc. PaedDr. Jaroslava Hrabáková, CSc.

Práce Jitky Pokorné je věnována problematice autobiografičnosti a autenticity v tvorbě tří současných českých spisovatelů. Výběr děl Edgara Dutky, Elišky Vlasákové a Antonína Bajaji je nepochybně dán osobními literárními preferencemi diplomantky, nicméně současně je dosti reprezentativní a představuje tři blízké a přece odlišné typy a druhy literárních děl. Zcela záměrně si navíc Pokorná zvolila trojici autorů, která své dětství prožívala v padesátých letech minulého století. Zajímá ji totiž vztah „velkých dějin“ a individuálních lidských příběhů – to, jak jednotliví spisovatelé ve svých prózách zachycovali napětí mezi „dětskou duší“ a „dobou“. Při interpretaci vybraných děl proto systematicky sleduje především způsoby, jakými autoři vyjadřují vnitřní polaritu dětského vnímání života určeného komunistickými vizemi i každodenní nepřilíš uspokojivou realitou.

Jako školitel musím konstatovat, že při práci na tématu Jitka Pokorná pracovala více než samostatně. Ve výsledku pak prokázala schopnost vybraná literární díla číst a vnímat a také je adekvátně – odborným jazykem – interpretovat.

Specifičnost jejího přístupu k práci spočívá v tom, že – na rozdíl od valné většiny diplomantů – zcela spontánně inklinuje k teoretickým abstrakcím, ba k deduktivní metodě uvažování, která jde od shora dolů a od obecného k jednotlivostem. Nad analytickou snahou o interpretaci podrobností tak u Pokorné vítězí zobecnění: potřeba ujasnit si (pro sebe sama) nejobecnější principy a mechanismy, jež vytvářejí genetické i sémantické rámce zvolené problematiky, a teprve pak do těchto rámců pak včleňovat výklad příslušných děl.

V tomto přístupu spočívá Pokorné síla i slabost. Na jedné straně má na studentku nebývalou odvalu pouštět se – a to nejenom v úvodní čtveřici kapitol – do odvážných teoretických formulací, které mnohdy až překvapivě „sedí“. Na straně druhé je ovšem patrné, že některé z těchto formulací by se mohly při přímé konfrontaci s fakty zproblematizovat či dokonce rozpadnout. Tuto vnitřní nevyrovnanost práce přitom nevnímám ani tak jako chybu, ale spíše jako za „daň“ za

srdatost a za snahu samostatně myslet. Věřím, že pokud by Jitka Pokorná měla příležitost na textu své práce dále pracovat a seznámila by se hlouběji s velmi rozsáhlou odbornou literaturou na dané téma, byla by schopna dílčí omyl a unáhlené závěry snadno korigovat.

I proto doporučuji práci Jitky Pokorné k obhajobě, a to s výsledkem co nejlepším.

V Praze dne ...28. 6. 2012

.....

Podpis